

OSOBNÍ ZÁZNAM

PŘÍSNĚ TAJNÉ

CARTER, CHRISTOPHER

STATUS: AKTIVNÍ

PŘÍSTUP: POUZE NA POTŘEBU

VOLACÍ ZNAK:

CARTER

NÁRODNOST:

USA

VĚK: 38

DATUM A MÍSTO NAROZENÍ:

[REDACTED]

STÁTNÍ PŘÍSLUŠNOST:

USA

BÝVALÝ PŘÍSLUŠNÍK:

U.S. NAVY SEALS

SPECIALIZACE:

- nekonvenční boj
- přímé akce
- zpravodajská činnost
- plánování operací
- vedení v extrémních podmínkách

SOUČASNÁ POZICE:

VELITEL
SAYERET BETA

SLUŽEBNÍ HISTORIE:

18-38 LET U.S. NAVY SEALS - aktivní služba

- odvedeno [REDACTED] • operační nasazení: [REDACTED]
- hodnocení: výjimečné výsledky, vysoká odolnost, schopnost vedení v poli
- několikrát zraněn - návrat do služby po rekonvalescenci

38 LET ukončení aktivní služby v U.S. NAVY

- oficiálně: ukončení aktivní služby
- neoficiálně: odmítl kariérní postup směrem k převážně štábní práci a administrativě

DŮVOD ODCHODU

Z U.S. NAVY:

„Nejsem voják od kanceláře.
Válku vedu tam venku. Ne za stolem.“

VZTAH K IZRAELI:

spolupracuje s Izraelem od [REDACTED] v rámci kombinovaných operací.
Důvěryhodnost prověřena.

PŘÍSTUPY A PROVĚRKY:

ÚROVEŇ PROVĚRKY:

[REDACTED] / [REDACTED]

PŘÍSTUP K OPERACÍM:

[REDACTED]

ZNALOSTI JAZYKŮ:

angličtina - mateřský jazyk, hebrejštiny - pracovní, arabština - základní

HODNOCENÍ:

Strategický myslitel. Přirozený lídr. Rozhodný. Ložální. Nezávislý.
Nebezpečný v boji. Nepohodlný v politice.

OSOBNÍ ZÁZNAMY:

- nenáboženský
- odmítá štábní kariéru
- preferuje přímé vedení v terénu
- vysoká tolerance rizika
- silný smysl pro ochranu týmu
- výcvikový důraz: realita, disciplína, schopnost improvizace
- udržuje nízký osobní profil

VZTAH K Yael ROSENBAUM:

[NEUVEDENO]

RODINNÝ STAV:

SVOBODNÝ

DĚTI:

ŽÁDNÉ

POZNÁMKY:

[REDACTED]

VLOŽENO DO SAYERET BETA

DATUM:

SCHVÁLIL: gen. Josue Ben-Ari

PODPIS:

TENTO DOKUMENT OBSAHUJE INFORMACE, JEJICHŽ ZVEŘEJNĚNÍ
MŮŽE OHROZIT ŽIVOTY PŘÍSLUŠNÍKŮ A ÚSPĚCH OPERACÍ.

PŘÍSNĚ TAJNÉ

VOJÁK A LIBANON

Libanon chtěl světu dokázat, že se stal bezpečnou zemí.

Proto uspořádal mezinárodní konferenci o humanitární pomoci. Už samotné spojení těch dvou vět znělo jako špatný vtip. Po týdnu vyjednávání, několika desítkách požadavků a prvních mrtvých se z něj stal vtip vyloženě odporný.

Konferenční centrum na okraji Bejrútu obsadila ozbrojená skupina, o které ještě před několika dny většina delegátů nikdy neslyšela. Teď její jméno znaly vlády tří kontinentů. Uvnitř zůstali diplomaté, pracovníci neziskových organizací, překladatelé, novináři a několik členů bezpečnostních týmů. Rukojmí z desítek států, a tedy desítky různých představ o tom, kdo má velet, kdo má vyjednávat a kdo ponese odpovědnost, až se všechno podělá.

Nakonec se to podělalo samo...

Teroristé odpálili první nálož krátce po svítání. Druhá vybuchla o necelé dvě minuty později v západním křídle a třetí utrhla část fasády právě ve chvíli, kdy dovnitř vstoupily zásahové týmy. Operace se během několika minut rozpadla na desítky menších bojů v kouři, sutinách a chodbách, které už neodpovídaly plánům budovy. Většinu přeživších se podařilo vyvést. Přibližně dvacet lidí však stále chybělo.

Poručík Navy SEAL Christopher Carter čekal se svými muži u zadního vchodu do spodního traktu, když na prostranství dorazil izraelský velící důstojník.

Byl vysoký, tmavý a zamračený jako Mefisto, kterému právě někdo zrušil peklo kvůli administrativní chybě. Přijímal hlášení od svých

lidí a s každou odpovědí se mračil víc. Nezvyšoval hlas. Nemusel. Muži kolem něj se pohybovali rychleji už jen proto, že na ně pohlédl. Carter ho chvíli pozoroval. Neznal jeho jméno ani hodnost, ale poznal člověka, který nehledá neurčitých dvacet pohřešovaných. Tenhle muž hledal někoho konkrétního...

„Poručíku.“

Hlas jeho velitele ho vrátil k vlastní práci.

„Pravý sektor. Spodní patro a zadní servisní trakt. Vy, Harris a Cole. Ověřit každý prostor a označit průchod. Zbytečně se nezdržovat. Konstrukce je nestabilní.“

„Rozumím.“

Carter si stáhl ochranné brýle přes oči a vstoupil do budovy.

Do sutin

Uvnitř bylo podivné ticho. Ne skutečné — někde kapala voda, v prasklém potrubí syčela pára a z útrob domu se ozývalo praskání ohně.

Bylo to ticho po násilí, kdy každý zvuk dostal vlastní prostor a člověk příliš dobře slyšel i svůj dech.

Kuřácký salonek za vchodem přestal existovat. Zůstala z něj rozervaná podlaha, převrácená křesla a část bronzového nápisu s názvem konference. Slovo humanita leželo výsměšně ulomené v prachu.

Carter vedl. Harris za ním, Cole jistil záda. Postupovali podél stěny, zbraň v rameni, krok za krokem. Za požárními dveřmi začínalo provozní zázemí: kuchyně, sklady, šatny a úzké servisní chodby, do kterých pronikal kouř z vyšších pater. Nouzová světla blikala

v nepravidelných intervalech a měnila každý kout v krátké výjevy — stůl, dveře, krev na dlaždicích — než je zase pohltila tma.

Carter zvedl sevřenou pěst.

Všichni se zastavili.

Za matným sklem kuchyňských dveří se pohnul stín.

Harris se přisunul ke straně. Carter ukázal dva prsty, potom dveře.

Cole se stáhl k protější stěně.

Dveře se rozletěly dřív, než k nim došli.

Dávka rozsekala kovový regál nad Carterovou hlavou. Nádobí se zřítilo na podlahu s rachotem, který v uzavřeném prostoru zněl téměř stejně hlasitě jako střelba. Carter klesl na koleno a vypálil dvakrát proti záblesku hlavně. Muž ve dveřích zavrával, ale zmizel za kuchyňským blokem.

„Pohyb!“

Vtrhli dovnitř.

Terorista ustupoval mezi nerezovými stoly a pálil naslepo. Cole ho obešel zprava. Harris převrhl vozík a použil ho jako kryt. Carter zahlédl ruku, zbraň a pásku přes tvář. Vystřelil. Muž se zlomil v pase a padl mezi rozsypané talíře.

Pak se odněkud zakutálel granát.

„Dolů!“

Carter strhl Harrise za stůl. Výbuch utrhl dveře do chodby, zhasl nouzové osvětlení a protlačil místností vlnu horkého prachu. Ze stropu se sesypala omítka. Někde nad nimi zapraskal beton tak hluboce, až to Carter cítil v hrudníku.

Několik vteřin nikdo neslyšel nic.

Carter zvedl hlavu. V uších mu pískalo.

„Stav?“

Harris ukázal zvednutý palec. Cole se objevil z kouře, krev na tváři, ale jen z rozseknutého obočí.

Chodba, kterou přišli, byla zčásti zavalená. Projít se ještě dalo, vrátit rychle už ne.

V Carterově sluchátku zapraskal hlas a rozpadl se v šumu.

„Tady Carter. Kontakt v kuchyni. Jeden nepřítel dole. Pravý sektor poškozený výbuchem. Pokračujeme.“

Odpověď nepřišla.

Potom se z hloubi traktu ozval ženský výkřik.

Všichni tři se otočili.

Výkřik ustal tak náhle, jako by ho někdo uřízl.

Carter ukázal k boční chodbě. „Cole se mnou. Harris, zajisti křížení.“

Postupovali rychleji. Minuli převrácený vozík s konferenčními deskami, dvě opuštěná zavazadla a tělo muže v obleku. Za dalšími dveřmi našli schodiště zasypané betonem. Vpravo pokračovala úzká chodba kolem skladů. Na podlaze se leskla voda z prasklého potrubí a v ní vedly krvavé stopy.

Na konci byly pootevřené dveře.

Carter se k nim přitiskl zády. Zevnitř slyšel pláč, sípavý dech a nepravidelné údery.

Pohlédl na Colea, odpočítal prsty a vstoupil.

Místnost bývala malým salonkem pro delegáty. Teď v ní ležely převrácené židle, roztrhané závěsy a šest lidských těl.

Jedna žena byla mrtvá.

Čtyři další se krčily u stěny. Špinavé, potlučené, některé v potrhaném oblečení. Jedna z nich si tiskla obě ruce k ústům, aby nekřičela.

Na podlaze leželi dva mrtví teroristé.

Na třetím obkročmo seděla drobná kudrnatá žena a řezala mu nožem do hrdla.

Muž už se nehýbal. Ona nepřestávala.

Byla od krve až po lokty. Levou paži držela nepřirozeně u těla, rameno zřetelně vykloubené. Na boku se jí tmavá skvrna rozlévala přes šaty a po spánku jí stékala krev z tržné rány ve vlasech. Přesto pracovala s urputností člověka, který hodlá dokončit něco zásadního, i kdyby mu k tomu měli chybět všechny použitelné části těla.

Cole zůstal stát ve dveřích a vydechl „Do prdele.“

Carter sklonil hlavu.

„Madam.“

Žena se otočila.

V očích neměla strach. Jen čistou, koncentrovanou zuřivost malé čertice, které někdo dal nůž a velmi dobrý důvod.

„Je mrtvý,“ řekl Carter.

Podívala se na muže pod sebou, jako by tu možnost zvažovala. Pak mu ještě jednou přejela ostrím přes krk.

„Ted’ ano.“

Pokusila se vstát. Svět se s ní zřejmě pohnul jiným směrem, protože zavravorala a jednou rukou se zachytila židle.

Jedna z delegátek promluvila roztřesenou angličtinou. „Oni... ubližovali nám. Bili nás. Tu ženu zabili. Chtěli odvést další.“

Pohlédla na kudrnatou ženu. „A ona je napadla.“

Carter si prohlédl mrtvé. Jeden měl zlomený vaz, druhý nůž v hrudi. Třetímu už hlavu držela u těla spíš ze zvyku než z anatomické nutnosti.

„Vy jste je zabila?“

Kudrnatá žena se na něj zamračila. „Ne. Udusili se konferenčními materiály.“

Carterovi cukl koutek. Nebyla delegátka. To bylo zřejmé. Nebyla ani členka běžné ochranky. Ale teď nebyl čas zjišťovat, co přesně je...

„Cole, odved'te ty čtyři ven. Harris vám kryje cestu.“

„A ona?“

„Půjde se mnou.“

Žena zvedla bradu. „Já půjdu sama.“

„Výborně.“

Ušla dva kroky, opřela se o stěnu a velmi důstojně po ní sjela na podlahu.

Carter se k ní sklonil.

„Nedotýkejte se mě!“

„Tak se zvedněte.“

Pokusila se. Neuspěla.

„To jsem si myslel.“

Cole už vyváděl ženy na chodbu. Carter mu pomohl přes práh s poslední z nich a ohlédl se. Kudrnatá žena seděla opřená o zeď a zírala na mrtvou rukojmí.

„Jdeme.“

„Běžte.“

„Bez vás ne.“

„To je vaše chyba.“

Carter ji vytáhl na nohy. Zasyčela bolestí, ale nevykřikla. Přes zdravé rameno jí přehodil její paži a odvedl ji na chodbu, kde čekali Harris s Colem a čtyři delegátky.

Z vysílačky se konečně ozvalo přerušované volání. Carter předal stručnou polohu a nařídil oběma mužům, aby ženy okamžitě dopravili k hlavnímu týmu.

„A vy?“ zeptal se Harris.

„Jdu za vámi.“

Kudrnatá žena se mu vytrhla. Carter na ni chvíli hleděl. Pak přikývl směrem k odcházejícím.

„Držte se jich.“

V koloně se pohnuli chodbou. Kouř houstl a podlaha se chvěla vzdálenými výbuchy. U poškozené kuchyně museli přelézat suť po jednom. Carter zůstal vzadu a jistil průchod.

Když poslední delegátka zmizela za otvorem, spočítal je.

Čtyři ženy. Harris. Cole.

Kudrnatá čertice chyběla.

„Harrisí, pokračujte! Dostaňte je ven.“

„Poručíku—“

„To je rozkaz.“

Carter se otočil a rozběhl se zpátky.

Yael

Našel ji znovu v salonku. Klečela u jednoho z mrtvých a prohledávala mu kapsy.

„Co sakra děláte?“

„Hledám něco.“

„To vidím.“

„Tak proč se ptáte?“

„Protože se ta budova rozpadá.“

Vytáhla zpod mužovy vesty drobný černý předmět a sevřela ho v dlani právě ve chvíli, kdy se za Carterem otevřely dveře servisní komory.

Čtvrtý terorista do něj narazil celou vahou.

Carterova zbraň odlétla pod stůl. Muži se srazili se zdí a spadli mezi židle. Terorista byl těžší a měl v ruce krátký nůž. Carter zachytil jeho zápěstí oběma rukama, odklonil tak čepel od svého krku a vrazil mu koleno do boku. Muž zavrčel, udeřil ho hlavou do obličeje a znovu zatlačil.

Žena se pokusila vstát. Levá paže jí nepomohla, bok se podlomil. Sáhla po pistoli mrtvého teroristy, ale nedokázala ji včas zvednout.

Carter převrátil protivníka, sevřel jeho ruku a praštil jí o podlahu. Nůž vypadl. Terorista ho odkopl a udeřil Cartera do hrdla. Oba se znovu zvedli. Carter se snažil nadechnout a tmělo se mu před očima.

Muž sáhl po pistoli u pasu.

Kudrnatá žena mu vrazila nůž do lýtky.

Zařval a otočil se k ní.

Ta jediná vteřina stačila. Carter ho stáhl za límec, udeřil loktem pod čelist a srazil na zem. Terorista se ještě pokusil sáhnout po zbraní. Carter mu zkroutil paži za záda a prudkým pohybem dokončil boj.

V nastalém tichu se ozvalo hluboké zapraskání.

Carter zvedl hlavu. „K zemi!“

Strop chodby se zřítil.

Prach pohltil světlo i vzduch. Beton udeřil do podlahy s takovou silou, že se celá místnost nadvzdla. Carter zalehl ženu vlastním tělem a cítil, jak mu úlomky buší do vesty a helmy. Pak nastalo ticho, tentokrát úplné.

Kašlal, dokud se znovu nedokázal nadechnout.

Nouzové světlo zhaslo. Rozsvítil svítílnu na vestě.

Vchod do chodby zmizel za masou betonu a zkrouceného kovu.

„Jste živá?“

Pod ním se něco pohnulo.

„Slezte ze mě.“

„To беру jako ano.“

Odtáhl se. Žena se posadila a rozhlédla se po místnosti se čtyřmi mrtvými teroristy.

„Co se stalo?“

„Zřítíla se chodba.“

„Kde jsme?“

„Pořád ve stejné místnosti.“

Přikývla, jako by jeho odpověď byla naprosto dostačující. Pak se podívala na svou dlaň. Černý předmět už v ní nebyl. Carter si všiml, jak se její pohled krátce zaostřil na suti vedle mrtvého muže. Než se mohl zeptat, pokusila se postavit.

Tentokrát ji zachytil dřív, než upadla.

Krev na jejím boku už nebyla skvrna. Stékala jí po stehně.

„Sednout.“

„Rozkazujete špatné ženě.“

„Toho jsem si všiml.“

Posadil ji ke stěně a vytáhl osobní lékárníčku. Když sáhl k jejím šatům, chytila ho za zápěstí.

„Jestli se mě ještě jednou dotknete—“

„Vykrvácíte.“

„To není vaše věc.“

„Teď jste moje věc.“

Urazilo ji to téměř viditelně.

Rána vedla šikmo měkkými tkáněmi boku. Carter nahmatl vstup i výstup, zatlačil do ní gázu a přiložil tlakový obvaz. Žena zbledla, ale nevydala ani hlásku. Jen mu zdravou rukou sevřela předloktí tak silně, že mu nehty prošly rukávem.

„Jméno?“ zeptal se.

„Proč?“

„Protože pokud omdlíte, rád bych věděl, koho mám oživovat.“

„Yael.“

„Příjmení?“

„Jděte do prdele.“

„Výborně. Dlouhodobá paměť zachovaná.“

Zkontroloval jí zornice. Nebyly stejné docela, nebo si to možná namlouval v mizerném světle. Na spánku měla otok a pod vlasy krev.

Kde jsme?

Její pohled mu několikrát ujel mimo tvář.

„Kde jsme?“ zeptala se.

Pozorně se na ni zadíval než odpověděl: „V suterénu konferenčního centra.“

„Co se stalo?“

„Zřítíla se chodba.“

„A ty ženy?“

„Mojí muži je odvádějí ven.“

Přikývla.

Carter jí znehybnil poraněnou paži provizorním závěsem a přešel k zavalenému vchodu. Vysílačka vydávala jen šum. Suť sahala až ke stropu a nebylo možné ji odklidit rukama. Začal prohledávat stěny a servisní dveře.

„Kde jsme?“ ozvalo se za ním.

Otočil se.

„V suterénu.“

„Co se stalo?“

„Zřítíla se chodba.“

„A ženy?“

„Jsou na cestě ven.“

Tentokrát ji pozoroval déle. Nehrála to. Odpověď se v její hlavě neudržela ani minutu.

„Jak se jmenuju?“ zeptal se.

Přimhouřila oči k jeho vestě. „Carter.“

„Kde jsme?“

„Nevím.“

„Výborně.“

„Co je na tom výborného?“

Za servisní komorou našel úzký průlez podél potrubí. Cítil v něm slabý proud vzduchu. Vedl do tmy, ale někam vedl.

„Dokážete lézt?“

„Samozřejmě.“

Yael vstala, udělala krok stranou a narazila ramenem do zdi.

Carter ji zachytil.

„Ta zeď se pohnula,“ řekla vážně.

„Zeď se nepohnula.“

„Byla mi podezřelá.“

Podíval se na ni. Na zakrvácenou zrzavou ženu, která zabila tři muže, odmítala si připustit vlastní zranění a nyní obvinila nosnou konstrukci z nekalých úmyslů. Nevydržel to. Zasmál se.

Byl to krátký, překvapený smích, který se do té místnosti vůbec nehodil. Na okamžik z jeho tváře zmizela tvrdá soustředěnost a objevil se téměř klukovský úsměv.

Yael na něj zůstala hledět. „Co je směšného?“

„Nic.“

„Smějete se mi. A ani nevím kdo jste!“

„Nikdy bych si to nedovolil.“

„Lžete.“

„Ano.“

Prolezli do tunelu. Carter šel první, posouval se bokem mezi horkým potrubím a betonovou stěnou. Yael lezla za ním jednou rukou. Každých několik metrů se zastavila. Jednou proto, aby nabrala dech. Podruhé proto, že zapomněla, proč lezou.

Tunel se rozdvojoval.

Carter posvítíl vlevo a vpravo. Obě větve vypadaly stejně.

„Za kuchyní je stará prádelna,“ řekla Yael.

„Jak to víte?“

„Co?“

„Že je tam prádelna.“

Zamračila se do tmy. „Nevím.“

„Kudy?“

„Vpravo je nákladní výtah.“

„A vlevo?“

„Generátor.“

Carter se k ní otočil, jak mu úzký prostor dovoloval. „Vy jste tady už byla.“

„Kde?“

Chvilí na ni hleděl. Pak se vydal doprava.

Tunel opravdu ústil do staré prádelny. Dveře do zásobovací šachty byly zablokované deformovaným rámem. Carter je zkoušel vypáčit, ale nepohnuly se. Z výstroje mrtvého teroristy si vzal malou nálož. Umístil ji k zámku, Yael odtáhl za betonový výstupek a zakryl ji vlastním tělem.

„Vy na mně ležíte,“ poznamenala.

„Za chvíli to bude nejmenší z vašich problémů.“

Výbuch vyrazil dveře do šachty.

Za nimi nebyl volný východ. Jen úzký prostor pod zásobovacím dvorem, kovový žebřík a nahoře těžká mříž zavalená sutí. Zvenčí doléhal tlumený hluk motorů a lidské hlasy.

Byli blízko.

Yael už nedokázala lézt sama. Carter si ji přehodil zdravou paží přes ramena a dostal ji pod žebřík. Třásla se zimou, přestože v šachtě bylo dusno.

„Položte mě,“ řekla. „Jsem schopná chůze.“

„Před chvílí jste se pokusila projít zdí.“

„Byla podezřelá.“

Tentokrát se usmál jen koutkem.

Vytáhl zásobník a pažbou začal bušit do kovového potrubí. Tři údery. Pauza. Tři další. Zopakoval signál několikrát. Nad nimi se hluk změnil. Někdo odpověděl údery do mříže. Ozvaly se hlasy, potom zvuk nástrojů a odsunované suti.

Yael sklouzla níž. „Kde jsme?“ zašeptala.

„Už skoro venku.“

„A ženy?“

„V bezpečí.“

„Slibujete?“

„Ano.“

Tentokrát přikývla a zavřela oči.

Když mříž konečně povolila, proniklo dovnitř ostré denní světlo. Nad otvorem se objevili izraelští vojáci. Carter vystoupal první dva stupně, převzal lano a zajistil Yael.

Pak ji zvedl do náruče a vynesl ze šachty.

To je vaše, pane

Na dvoře vládl organizovaný chaos. Záchranáři, vojáci, nosítka, kouř a křik v několika jazycích. Carter se rozhlédl a okamžitě ho našel.

Vysoký izraelský důstojník stál o několik metrů dál. Tentokrát už se nemračil jako Mefisto. Tentokrát vypadal ještě mnohem hůř.

Jakmile uviděl ženu v Carterově náruči, vykročil k nim. Na jediný zlomek vteřiny se mu v obličeji objevilo něco, co nepatřilo veliteli před jeho muži. Pak to zmizelo.

Carter mu Yael předal.

„Tohle je, tuším, vaše, pane.“

Izraelec ji převzal opatrněji, než Carter čekal. Pohledem sklouzl k tlakovému obvazu na jejím boku, zafixované paži a krvi ve vlasech. Potom se podíval na Cartera.

„Co se stalo?“

„Vaše delegátka měla *názor*.“

Yael pootevřela oči. „Kde jsme?“

Izraelec k ní sklonil hlavu. „V bezpečí.“

„A ty ženy?“

„Také.“

Na okamžik se jí ulevilo. Potom se zadívala přes jeho rameno na Cartera, jako by se snažila zachytit něco, co jí mizelo z dosahu.

„Ta zed’...“ zamumlala.

Carterovi znovu cukl koutek.

Pak ji odnesli záchranáři a vysoký důstojník odešel s nimi. Než odešel, ještě se dlouze na Cartera díval. A poprvé ho napadla myšlenka, kterou si nechal pro sebe. Ten Američan je problém. Velký problém. Ale přesně ten druh problému, který chce mít na své straně.

Carter se za nimi chvíli díval. Nevěděl, kdo ta žena je. Nevěděl, proč znala budovu, proč se vrátila pro předmět ukrytý u jednoho z teroristů, ani proč ji izraelský velitel převzal jako vlastní dítě, vojáka a státní tajemství v jednom zakrváceném balíčku.

Věděl jen, že žádná delegátka nezabije tři ozbrojené muže, nepokusí se čtvrtému probodnout nohu s vykloubeným ramenem a potom se nezeptá, jestli je podezřelá zeď stále naživu.

Některé otázky bylo rozumnější nepokládat...

VOJÁK A BOUŘE

Yael se probírala v nemocnici s hlavou plnou bolesti a několika nesouvisejícími obrazy.

Mrtvá žena. Nůž. Prach. Něčí ruce od její krve. Hlas, který jí trpělivě znovu a znovu vysvětloval, kde je a co se stalo.

A úsměv.

Ten si pamatovala naprosto přesně.

Tvář vojáka se na okamžik proměnila. Tvrdé rysy, úzký nos, chladné oříškové oči, soustředěný pohled — a pak podmanivý, skoro klukovský úsměv, který do tmy, krve a čtyř mrtvých mužů nepatřil o nic víc než smích do márnice.

Josue Ben-Ari seděl vedle jejího lůžka a četl hlášení. Teprve teď vypadal jen unaveně, nikoli jako člověk připravený vyhlásit válku celé budově.

„Kdo mě přinesl?“ zeptala se.

Josue nezvedl oči od papíru. „Američan.“

„Který Američan?“

„Poručík od SEAL.“

„Jméno.“

„Odpočívej.“

„Jméno, Josue.“

Podíval se na ni přes okraj hlášení. Znal ten tón. Znamenal, že pokud jí neodpoví, zjistí si to sama a při té příležitosti pravděpodobně pronikne do tří databází, urazí dva spojence a objedná si snídani na jeho účet.

„Christopher Carter.“

Jméno si několikrát zopakovala v duchu.

„Co o něm víme?“

„Že ti zachránil život.“

„Mohl odhalit moje krytí.“

„Samozřejmě,“ řekl Josue suše. „Proto se na něj musíš důkladně podívat.“

Yael po něm střelila pohledem. „Prověřit ho?“

„Přesně to jsem měl na mysli.“

Vrátil se ke čtení.

Yael zavřela oči. Události v suterénu se jí rozpadaly pokaždé, když se je pokusila poskládat. Nevěděla, kolikrát se ptala na stejné věci. Nepamatovala si cestu tunelem ani okamžik, kdy se dostali ven.

Ale pamatovala si jeho smích.

A hodlala zjistit, jestli ten úsměv nebyl jen následek otřesu mozku.

Někteří lidé vstoupí do vašeho života. A zase odejdou. A někteří do něj narazí jako granát. A už tam zůstanou navždy. A Christopher Carter a Yael Rosenbaumová udělali obojí.

Telefonát

Když vojenské letadlo odstartovalo, Christopher Carter spal. Ne dlouho. Možná hodinu. Možná dvě. Pak se probudil. A okamžitě ho začalo bolet úplně všechno. Žebra. Rameno. Krk. Dokonce i místa, o kterých netušil, že existují. To byl dobrý signál. Znamenalo to, že ještě žije.

Letadlo pokračovalo nad Středozemním mořem. A Libanon zůstal za nimi. Jenže ne úplně. Protože některé mise člověk nechá za sebou. A některé si odveze domů. Aniž by si to uvědomil.

Carter se pokoušel zjistit, co se stalo s mladou ženou, kterou vynesl z šachty.

Nevěděl, pro koho pracovala, proč byla na konferenci ani jak se dostala z budovy, kterou několik minut nato roztrhla exploze. Nevěděl vlastně vůbec nic, co by se dalo napsat do hlášení a použít při pátrání. Pamatoval si zrzavé vlasy spleené krví, nepřírozeně studené prsty sevřené kolem jeho zápěstí a oči, které se pokaždé znovu otevřely, když jí řekl, aby se na něj dívala.

To bylo všechno.

Nesl ji v náručí. Venku na něj někdo křičel, ať ji položí na nosítka, jenže Carter ji pustil až ve chvíli, kdy si byl jistý, že ji někdo skutečně drží. Stál tam vysoký izraelský důstojník s tmavými vlasy a obličejem Mefista, který by vypadal nepříjemně i na svatební fotografii. Carter mu ženu předal do rukou.

Pomalů. Jednu dlaň stále pod její hlavou.

Tím to mělo skončit...

Neskončilo.

První noc ji viděl pokaždé, když zavřel oči. Ne její tvář; tu už nedokázal vybavit dost přesně. Vzpomínka si nechala jiné věci. Váhu bezvládného těla v náručí. Krev, která mu prosakovala přes rukáv. A několik posledních vteřin, kdy nevěděl, jestli ještě dýchá.

Druhou noc to nebylo lepší.

Třetí si přestal namlouvat, že to samo zmizí...a začal se ptát. Nejdřív lidí, kteří by něco vědět mohli. Nevěděli nic.

Pak lidí, kteří něco vědět určitě museli. Ti nevěděli ještě důkladněji. Izraelci byli v podobných situacích obdivuhodní. Dokázali člověka vyslechnout, poděkovat mu, nabídnout mu kávu a během dvaceti minut mu nesdělit jedinou informaci, která by předtím nebyla jeho vlastní.

Po týdnů měl Carter pouze dvě jistoty. Žena přežila transport do vrtulníku. A někdo velmi usilovně nechtěl, aby zjistil, co se s ní stalo potom.

To druhé ho dráždilo. První nestačilo.

Číslo získal osmý den.

Nebyla to informace, kterou měl mít, a muž, který mu ji poskytl, mu to několikrát připomněl. Carter slíbil, že si toho bude vážit, což byla věta dostatečně neurčitá, aby nebyla ani lží.

Číslo patřilo kanceláři izraelského plukovníka. Toho vysokého muže s tváří Mefista z Libanonu. Jméno měl také. Ben-Ari. Nic víc.

Carter si číslo zapamatoval a papír zničil.

Další dva dny mu trvalo najít možnost zavolat tak, aby případný záznam nevedl příliš snadno zpátky k němu. Nebyla to paranoia. Byla to profesionální zdvořilost. Pokud už se chystal obtěžovat cizího vysokého důstojníka kvůli ženě, jejíž jméno ani neznal, nemusel mu současně posílat vlastní adresu.

Když konečně vytočil číslo, okamžitě si uvědomil dvě věci. Za prvé netušil, kdo telefon zvedne. Za druhé si předem nepřipravil první větu.

To byla chyba.

Na třetí zazvonění se ozval mužský hlas.

„Kancelář plukovníka Ben-Ariho. U telefonu jeho pobočník, kapitán Benjamin Davidoff.“

Carter na okamžik zavřel oči. Měl připravených několik hebrejských slov. V hlavě zněla přijatelněji.

„Boker tov.“

Na druhém konci nastalo ticho. Ne dlouhé. Přesto dost dlouhé. A Carter si byl téměř jistý, že právě zavraždil výslovnost i denní dobu současně.

„Boker tov,“ odpověděl muž nakonec dokonale vážně.

Carter se podíval na hodinky. Dopoledne. Takže alespoň něco trefil.

„Potřeboval bych se plukovníka na něco zeptat.“

„*Plukovník již odešel.*“

Carter pohlédl na číslo, jako by mu mohlo říct, jestli mu právě někdo lže. „Rozumím.“

„*Mohu mu zanechat vzkaz. Pokud mi sdělíte své jméno a číslo, na kterém vás zastihne.*“

To byl problém. „Zastihnout mě bude trochu složité.“

„*Jak nečekané.*“

Carterovi cukl koutek. Pobočník měl zvláštní způsob komunikace s cizím vojákem, který právě neoficiálně volal na telefon jeho velícího důstojníka.

„Jmenuju se Carter. Christopher Carter.“

Na lince se něco změnilo. Nic konkrétního. Jen nepatrná pauza.

„*Dobře, pane Cartere. Vzkaz pro plukovníka.*“

Carter chvíli mlčel. Teď, když se konečně dovolal, mu jeho otázka připadala absurdnější než během předchozích deseti dnů.

Neznámá žena. Cizí země. Cizí služba. Utajovaná operace.

A on si přes oceán dohledal kancelář vysokého důstojníka jen proto, aby se zeptal, jestli někdo, koho už pravděpodobně nikdy neuvidí, přežil.

„Možná mi dokážete odpovědět vy.“

„*To bude záležet na otázce.*“

Carter se nadechl. „Ta mladá žena z libanonské conference.“

Na druhé straně se nic neozvalo. A pak otázka: „*Která mladá žena?*“

Samozřejmě...

„Ta, kterou jsem předal plukovníkovi u vrtulníku.“

Nepoužil popis. Nepoužil okolnosti. Neřekl nic, co by člověku, který o události nevěděl, pomohlo zjistit víc.

Pobočník chvíli mlčel. „*Co s ní?*“